

B. A. proti Islandu, rozsudek ze dne 26. 8. 2025 - Naplnění požadavků na právní rámec a účinné vyšetřování plynoucích z čl. 3 a 8 v kontextu namítaného domácího násilí a sexuálního napadení

Stěžovatel: B. A.

Žalovaný stát: Island

Číslo stížnosti: 17006/20

Datum: 26.08.2025

Článek Úmluvy: čl. 14 ve spojení s čl. 3 a 8
čl. 3
čl. 8

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: adekvátnost/účinnost, domácí násilí, kriminalizace a stíhání zakázaného jednání, oběť, odlišné zacházení, pohlaví, povinnost ochrany, povinnost vytvořit regulační rámec, pozitivní závazky, procesní záruky, promlčení trestního stíhání/promlčení trestu, zastavení řízení

Český právní řád: čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod
čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod
čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod
§ 185 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník
§ 199 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník
§ 2 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník
§ 2 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník
§ 34 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník

Významnost: 2

**VÝBĚR ROZHODNUTÍ EVROPSKÉHO SOUDU PRO LIDSKÁ PRÁVA PRO JUSTIČNÍ PRAXI Č.
2/2026**

B. A. proti Islandu, rozsudek ze dne 26. 8. 2025

Autorský komentář

Význam a zajímavost předkládaného rozhodnutí vychází z toho, že Soud vyslovil, že nedošlo k porušení čl. 3, 8 a 14 Úmluvy v případě, kdy stěžovatelka podala trestní oznámení, že ji její bývalý partner znásilnil, škrtil a udeřil, a trestní stíhání, které bylo zahájeno s odstupem tří až šesti let od

toho, co k útokům mělo docházet, bylo zastaveno. Faktickým důvodem zastavení bylo jednak to, že nová adekvátní právní úprava kriminalizující domácí násilí na Islandu, která by byla přísnější, nemohla být kvůli retroaktivitě použita a stávající mírnější právní úprava vedla k promlčení trestního stíhání. K tomuto závěru trestního řízení Soud uvedl, že vyšetřování provedené vnitrostátními orgány bylo komplexní a důkladné, avšak ze zajištěných důkazů i přesto, že policejní orgány vynaložily v daném případě skutečné úsilí ke zjištění skutkového stavu a prozkoumání právně relevantních možností, vina neplynula.

Takový závěr v posuzované sexuální problematice z hlediska dosavadní rozhodovací praxe Soudu je podstatný obzvláště proto, že shledal jisté průtahy řízení a připustil, že trestní stíhání nebylo možné jak z důvodu uplynutí promlčecí lhůty, tak pro možné porušení zásady zákazu retroaktivity.

Soud v posuzované věci shledal, že právní rámec pro postih domácího a sexuálního násilí účinný v době předemtných událostí byl adekvátní, i když v dané době ještě nebylo na Islandu zavedeno později přijaté ustanovení trestního zákoníku, které domácí násilí postihovalo v rámci samostatné skutkové podstaty. Pokud jde o úvahy Soudu vztahující se k zákonnému rámci (viz body 59 až 62), ty se pro poměry v České republice nejeví být významné, protože náš trestní zákoník pravidla určující pro postih tohoto druhu trestné činnosti splňují (viz § 185, 185a, 187, 190, 191, 198 a 199 tr. zákoníku).

Pozornost si zasluhují jeho závěry týkající se promlčení. Promlčení v posuzované věci nastalo u mírnějšího a v době činu platného ustanovení, které činilo dva roky, kdežto u nově uzákoněného trestného činu, přísnějšího a respektujícího podmínky Istanbulské úmluvy, byla promlčecí doba delší, a podle něj by k promlčení nedošlo. Při jeho aplikaci by však nastal rozpor se zásadou retroaktivity, a proto ho nešlo použít. V tom Soud neshledal rozpor s požadavky Úmluvy zejména proto, že ta nevyžaduje, aby státy přijaly konkrétní legislativní přístup (viz bod 64). Podle Soudu v projednávaném případě nešlo o délku promlčecí lhůty jako takové, ale o to, zda vnitrostátní orgány provedly adekvátní vyšetřování tak, aby zajistily praktickou a účinnou ochranu.

Soud se zabýval dopadem pozdního oznámení stěžovatelky na promlčení stíhání s tím, že připustil, že taková prodleva bývá u tohoto typu trestné činnosti obvyklá, přičemž orgány musí zůstat citlivé ke specifické dynamice domácího násilí. Za zásadní považoval otázku, zda vnitrostátní orgány za daných okolností, včetně načasování podání oznámení, příslušné promlčecí lhůty a rizika ztráty důkazů, prokázaly požadovanou pečlivost (viz bod 66.). Takové prodlevy by neměly ohrozit nároky oběti, mohou však ovlivnit důkazní situaci, která v posuzované věci byla komplexní a důkladná. Za pozitivní přístup Soud označil, že i když vyšetřující orgány shledaly, že došlo k promlčení daného trestného činu, dále vedly vyšetřování s cílem zjistit relevantní skutečnosti, a to ve směru přísnějšího trestného činu, než dospěly k závěru o jeho nepoužitelnosti z důvodu retroaktivity. Soud kladně hodnotil, že vyšetřující orgány namísto toho, aby se opíraly o procesní překážky nebo přijímaly ukvapené či neopodstatněné závěry k uzavření vyšetřování, vynaložily skutečné úsilí ke zjištění skutkového stavu a prozkoumání právně relevantních možností, než rozhodly o promlčení stíhání (viz bod 69).

Za pozornost stojí i konstatování Soudu, že i když v posuzované věci došlo v průběhu vyšetřování k průtahům, neboť trestní věc se stala v letech 2011 až 2014, stěžovatelka ji oznámila v roce 2017, pachatel byl vyslechnut v roce 2018. Soud zdůraznil, že bylo vyslechnuto 11 svědků a provedeny další důkazy včetně znaleckých posudků, vyšetřování bylo ukončeno za čtrnáct měsíců. Poukázal však na to, že „prodlení v tomto případě nevedla ke ztrátě důkazů ani ke zmaření jakékoli právní možnosti trestního stíhání“. K tomu dodal, že „délku trvání vyšetřování je třeba posuzovat s ohledem jak na časový charakter tvrzení, tak na rozsah provedených vyšetřovacích úkonů“ (bod 72).

S ohledem na uvedené skutečnosti Soud v předkládané věci velmi citlivě přistoupil k řízení, které nevedlo k postihu pachatele za znásilnění a domácí násilí na své bývalé partnerce, a to např. ve

srovnání s rozsudkem ze dne 4. 12. 2003, M. C. proti Bulharsku, stížnost č. 39272/98, na nějž v daných souvislostech poukazoval (viz body 57 a 70), kde porušení Úmluvy shledal.

Soud se zabýval i námitkou stěžovatelky ohledně diskriminace při uplatňování práv ve smyslu čl. 14 Úmluvy, a takové porušení neshledal se závěrem:

- Skutečnost, že ženy jsou sexuálním a domácím násilím postiženy nepřiměřeně, sama o sobě neprokazuje, že by to odráželo diskriminační politiku či jednání vnitrostátních orgánů nebo nepřiměřený dopad obecných opatření, a nikoli širší společenský problém (bod 88),
- inherentní problémy při dokazování, které jsou společné pro případy sexuálního a domácího násilí ve všech jurisdikcích, mohou ovlivnit míru stíhání a odsouzení bez toho, aby nutně odrážely diskriminaci (bod 94),
- ačkoli mohou být žádoucí zvláštní vyšetřovací postupy a další opatření přizpůsobená potřebám obětí sexuálního a domácího násilí, a vnitrostátní orgány je skutečně zavedly s různou mírou úspěchu ... Úmluva v takových případech nevyžaduje použití odlišného standardu dokazování (bod 98),
- skutečnost, že tyto důkazy nebyly vždy považovány za dostatečné nebo za důkazy, které by mohly zajistit odsouzení, zejména při zohlednění práva na obhajobu a presumpce nevinu, není známkou diskriminace (bod 99).

Z uvedeného je zřejmé, že jde o rozhodnutí nejen zajímavé, ale i podnětné proto, že shrnuje dosavadní judikaturu týkající se domácího násilí a sexuálního násilí na ženách, ale především proto, že vymezilo důvody, kdy o porušení účinného vyšetřování v této kriminální oblasti nejde.

(JUDr. Milada Šámalová)

SKUTKOVÝ STAV

V prosinci 2017 podala stěžovatelka trestní oznámení proti svému bývalému partnerovi (F. P.), se kterým sdílela společnou domácnost. Tvrdila, že se vůči ní měl po dobu jejich vztahu v letech 2011 až 2014 dopouštět fyzického, psychického a sexuálního násilí, kdy konkrétně popsala celkem čtyři případy sexuálního násilí, včetně znásilnění, a dále tvrdila, že ji měl bývalý partner krátce škrtnout a udeřit. Stěžovatelka nikdy nevyhledala bezprostředně po daných incidentech lékařskou péči. Její bývalý partner byl poprvé policií vyslechnut v září 2018 s tím, že svou vinu odmítal. Policie následně vyslechla 11 svědků, žádný z nich však neposkytl přímé svědectví o fyzickém nebo sexuálním násilí vůči stěžovatelce. Součástí spisu bylo také potvrzení od centra pro oběti sexuálního zneužívání (Stígamót) o účasti stěžovatelky na konzultacích a dokumenty od psychiatra a psychologa. V červnu 2019 policie trestní stíhání zastavila, což bylo v září 2019 potvrzeno státním zástupcem, a to z několika důvodů: nové ustanovení trestního zákoníku (čl. 218b) kriminalizující domácí násilí se nemohlo aplikovat retroaktivně; promlčecí lhůta trestného činu napadení, pod který by bylo možné podřadit fyzické násilí, již uplynula; a s ohledem na tvrzené sexuální násilí důkazy nepostačovaly k učinění závěru o vině bývalého partnera stěžovatelky. Stěžovatelka před Soudem namítala porušení čl. 3 a 8 Úmluvy z důvodu nezavedení adekvátní právní úpravy a také neprovedení účinného vyšetřování jejich tvrzení; dále se také odvolávala na čl. 14 ve spojení s čl. 3 a 8 Úmluvy z důvodu diskriminace na základě pohlaví.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

TVRZENÉ PORUŠENÍ ČL. 3 A 8 ÚMLUVY

Stěžovatelka namítala, že vnitrostátní orgány neprovedly účinné vyšetřování jejich tvrzení o špatném

zacházení a neposkytly jí náležitou ochranu před násilím na základě pohlaví, čímž porušily čl. 3 a 8 Úmluvy, které znějí takto:

Článek 3

„Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení...“

Článek 8

„1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života...“

(...)

B. K věci samé

(...)

2. Posouzení Soudu

(a) Obecné zásady

52. Soud opakuje, že problematika domácího násilí, které může mít různé podoby, od fyzického napadení až po sexuální, ekonomické, emocionální či verbální týrání, přesahuje okolnosti konkrétního případu. Jedná se o obecný problém, který v různé míře postihuje všechny členské státy a který se ne vždy projeví navenek, jelikož se často odehrává v rámci osobních vztahů nebo uzavřených kruhů a dotýká se různých členů rodiny, ačkoli ženy tvoří drtivou většinu obětí. Zvláštní zranitelnost obětí domácího násilí a nutnost aktivního zapojení státu do jejich ochrany byly zdůrazněny v řadě mezinárodních nástrojů a v judikatuře Soudu (viz rozsudek velkého senátu ze dne 15. 6. 2021, Kurt proti Rakousku, č. 62903/15, body 161–162; a rozsudek ze dne 9. 6. 2009, Opuz proti Turecku, č. 33401/02, body 72–86).

53. Jelikož v případech týkajících se násilí páchaného soukromými osobami není rozlišení mezi požadavky čl. 3 a 8 Úmluvy zcela jednoznačné, může Soud posuzovat námitky stěžovatelky současně na základě obou ustanovení. Obě ustanovení totiž ukládají státu povinnost chránit fyzickou a psychickou integritu jednotlivce a spolu s čl. 2 tvoří souvislý celek, který zakládá povinnost státu poskytnout ochranu, jakmile je zjištěno, že útoky na integritu jednotlivce byly natolik závažné, že vyžadují reakci (viz rozsudek ze dne 18. 7. 2024, Hanovs proti Lotyšsku, č. 40861/22, bod 45, s dalšími odkazy; a rozsudek ze dne 12. 12. 2023, Vučković proti Chorvatsku, č. 15798/20, bod 54).

54. Pozitivní závazek vnitrostátních orgánů chránit oběti násilí má tři klíčové aspekty. Zaprvé musí vytvořit legislativní a regulační rámec ochrany. Zadruhé jsou za určitých přesně vymezených okolností povinny bezodkladně reagovat na oznámení o domácím násilí a přijmout operativní opatření k ochraně osob ohrožených špatným zacházením. Zatřetí musí provést účinné vyšetřování hájitelných tvrzení týkajících se každého případu takového špatného zacházení (viz rozsudek velkého senátu ze dne 2. 2. 2021, X. a ostatní proti Bulharsku, č. 22457/16, bod 178; rozsudek ze dne 4. 12. 2003, M. C. proti Bulharsku, č. 39272/98, bod 153; a Kurt proti Rakousku, cit. výše, bod 165, s dalšími odkazy).

55. Pokud jde o existenci právního rámce, judikatura Soudu a příslušné mezinárodní materiály odrážejí společný názor, že k zajištění účinné ochrany obětí domácího násilí jsou nezbytná komplexní právní a další opatření. Tato opatření musí zahrnovat zejména kriminalizaci násilných činů v rámci rodiny prostřednictvím účinných, přiměřených a odrazujících sankcí (viz rozsudek ze dne 11. 7. 2017, Ž. B. proti Chorvatsku, č. 47666/13, body 50–51; a rozsudek ze dne 31. 8. 2021, Galović proti

Chorvatsku, č. 45512/11, bod 114).

56. Procesní závazek provést účinné vyšetřování zahrnuje povinnost vnitrostátních orgánů uplatňovat v praxi trestněprávní mechanismy zavedené za účelem zákazu a potrestání jednání, které je v rozporu s čl. 3 a 8 Úmluvy. Aby bylo vyšetřování účinné, musí být v průběhu celého řízení rychlé a důkladné. Vnitrostátní orgány jsou povinny podniknout všechny přiměřené kroky k zajištění důkazů souvisejících s incidentem, včetně forenzních důkazů. Zvláštní pečlivost je nutná v případech domácího násilí a je třeba zohlednit specifickou povahu takového násilí (viz rozsudek ze dne 14. 12. 2021, Tunikova a ostatní proti Rusku, č. 55974/16 a 3 další, bod 114; a rozsudek ze dne 19. 11. 2024, Vieru proti Moldavsku, č. 17106/18, bod 81).

57. Soud nicméně připomíná, že procesní závazek je požadavkem ohledně prostředků, nikoli výsledků. Neexistuje žádné absolutní právo na trestní stíhání či odsouzení konkrétní osoby, pokud při úsilí vnitrostátních orgánů přivést pachatele k odpovědnosti nedošlo k žádnému zaviněnému selhání. Samotná skutečnost, že vyšetřování přineslo omezené nebo nepřesvědčivé výsledky, ještě sama o sobě neznamená selhání. Ačkoli orgány musí podniknout všechny přiměřené kroky za účelem shromáždění důkazů, objasnění okolností a provedení důkladné, objektivní a nestranné analýzy všech relevantních prvků, aniž by opomíjely jakékoli zjevné směry vyšetřování, procesní závazek nesmí být vykládán tak, že ukládá nemožnou nebo nepřiměřenou zátěž. Soud se nemusí zabývat tvrzeními o chybách nebo izolovaných opomenutích a nemůže nahradit vnitrostátní orgány při posuzování skutkových okolností případu ani rozhodovat o trestní odpovědnosti domnělých pachatelů. Místo toho se musí zaměřit na to, zda v řízení existovaly závažné nedostatky, a to konkrétně takové, které mohly ohrozit schopnost vyšetřování zjistit okolnosti nebo identifikovat odpovědné osoby (viz X. a ostatní proti Bulharsku, cit. výše, bod 186; a rozsudek velkého senátu ze dne 25. 6. 2020, S. M. proti Chorvatsku, č. 60561/14, bod 315–320, s dalšími odkazy).

(b) Uplatnění těchto zásad na projednávanou věc

58. Stěžovatelka tvrdila, že ji její bývalý partner vícekrát vystavil různým formám špatného zacházení, včetně psychického, fyzického a sexuálního násilí, což představovalo ohrožení její tělesné integrity a blaha. Namítala, že nebyl dodržen první a třetí aspekt pozitivních závazků státu podle čl. 3 a 8 Úmluvy (viz bod 54 výše). Soud se domnívá, že násilí tvrzené stěžovatelkou, pakliže by bylo prokázáno, by bylo dostatečně závažné, aby dosáhlo minimální úrovně závažnosti požadované pro to, aby spadalo do působnosti čl. 3 Úmluvy (viz mimo jiné rozsudky ve věci Opuz, cit. výše, bod 161; a Tunikova a ostatní, cit. výše, body 75–76). Ačkoli byla tedy splněna minimální úroveň závažnosti podle čl. 3, Soud přesto posoudí stížnosti stěžovatelky souběžně podle obou ustanovení. Nejprve posoudí, zda vnitrostátní právní rámec poskytoval v daném období adekvátní ochranu před domácím a sexuálním násilím, a poté se bude zabývat otázkou, zda vyšetřování konkrétních tvrzení stěžovatelky splňovalo standardy požadované Úmluvou.

(i) Zákonný rámec

59. Jak bylo uvedeno v bodě 55 výše, povinnosti států v případech domácího násilí obecně vyžadují zavedení účinných trestněprávních ustanovení. Je nesporné, že úlohou Soudu není při výběru z různých opatření, která by mohla zajistit plnění pozitivních závazků vnitrostátních orgánů vyplývajících z Úmluvy, nahrazovat jejich posouzení svým vlastním (viz Ž. B. proti Chorvatsku, cit. výše, bod 58). Tyto požadavky mohou naplňovat různé legislativní přístupy, pokud poskytují účinnou a praktickou ochranu před domácím násilím. Jak vyplývá z judikatury Soudu týkající se různých smluvních států, domácímu násilí lze náležitě čelit buď prostřednictvím specifických trestných činů, nebo tím, že se s ním zachází jako s přitěžující okolností u jiných násilných trestných činů (tamtéž, bod 57; viz také rozsudek ze dne 30. 10. 2012, E. M. proti Rumunsku, č. 43994/05, bod 62; a rozsudek ze dne 26. 3. 2013, Valiulienė proti Litvě, č. 33234/07, bod 78).

60. Při posuzování adekvátnosti ochranného rámce na Islandu Soud poznamenává, že ačkoli čl. 218b, který výslovně kriminalizuje domácí násilí, byl do [islandského] trestního zákoníku zařazen až v roce 2016, právní rámec již v předmětném období v těchto případech stanovil přísnější tresty. Článek 70 odst. 3 trestního zákoníku stanovil, že blízký vztah mezi pachatelem a obětí by měl být považován za přitěžující okolnost, pokud tento vztah zvyšoval závažnost trestného činu ... Toto ustanovení tedy umožňovalo přísnější tresty v případech domácího násilí stíhaných podle ustanovení o znásilnění a obecném napadení v čl. 194, 217 a 218 (viz Ž. B. proti Chorvatsku, cit. výše, bod 54). Soud opakuje, že ačkoli Istanbulská úmluva vyžaduje kriminalizaci domácího násilí, neukládá zavedení konkrétních samostatných trestných činů. Spíše umožňuje zahrnout domácí násilí buď jako základní znak skutkové podstaty konkrétních trestných činů, nebo jako přitěžující okolnost při ukládání trestů za jiné trestné činy stanovené touto úmluvou (tamtéž, bod 56 ...).

61. Vzhledem k tomu, že trestní řízení mohlo být zahájeno z moci úřední, aniž by bylo nutné, aby oběť podala formální trestní oznámení, je legislativní přístup přijatý Islandem v souladu s příslušnými mezinárodními standardy (viz rozsudek ze dne 9. 7. 2019, Volodina proti Rusku, č. 41261/17, body 82–84 ...).

62. Pokud jde o fyzické násilí, Soud poukazuje na to, že čl. 217 a 218 trestního zákoníku kriminalizují napadení, přičemž pro méně závažné trestné činy podle čl. 217 stanoví dvouletou promlčecí lhůtu. Ačkoli by se v případech domácího násilí vzhledem k jejich povaze a zvláštní zranitelnosti obětí mohla delší promlčecí lhůta jevit žádoucí, Soud neshledává, že by byla dvouletá promlčecí lhůta sama o sobě v rozporu s požadavky Úmluvy vzhledem k tomu, že státy disponují širokým prostorem pro uvážení při stanovování promlčecích lhůt (viz rozsudek ze dne 22. 10. 1996, Stubbings a ostatní proti Spojenému království, č. 22083/93 a 22095/93, body 55–56). Soud v této souvislosti poznamenává, že čl. 58 Istanbulské úmluvy o promlčecích lhůtách se nevztahuje na fyzické násilí a týká se pouze dětských obětí (viz důvodová zpráva k Istanbulské úmluvě, body 296–297). V projednávaném případě nejde o délku promlčecí lhůty jako takové, ale o to, zda vnitrostátní orgány podnikly všechny přiměřené kroky k prověření tvrzení stěžovatelky s náležitou rychlostí vyžadovanou příslušnou promlčecí lhůtou tak, aby zajistily praktickou a účinnou ochranu.

63. Pokud jde o namítané sexuální násilí, Soud konstatuje, že čl. 194 trestního zákoníku, který byl v daném období účinný, kladl důraz spíše na absenci souhlasu než na použití síly, což odpovídá vyvíjejícím se standardům ochrany před znásilněním (viz M. C. proti Bulharsku, cit. výše, bod 166). Důvodová zpráva k tomuto ustanovení zdůraznila, že základním znakem sexuálního trestného činu bylo uskutečnění sexuálního styku bez souhlasu oběti bez ohledu na to, zda bylo prokázáno použití násilí nebo jiných prostředků k překonání fyzického odporu ... Ačkoli následné změny čl. 194 kladly výslovnější důraz na souhlas, neznamená to, že právní rámec účinný v dané době byl nedostatečný, jak dokládá například judikatura islandského Nejvyššího soudu ... Klíčovou otázkou spíše je, zda bylo vyšetřování orgánů ohledně tvrzení stěžovatelky o sexuálním násilí vedeno způsobem, který zajišťoval účinné uplatnění stávajících trestněprávních ustanovení.

64. Složitější je otázka týkající se psychického násilí. Před zavedením čl. 218b v roce 2016 neobsahovalo islandské právo, kromě trestního postihu za vyhrožování a hrubé urážky osob v blízkém vztahu podle čl. 233 a 233b trestního zákoníku, žádné konkrétní ustanovení, které by kriminalizovalo jiné formy psychického týrání v blízkých vztazích. Při posuzování, zda tato právní mezera porušuje Úmluvu, musí Soud zohlednit standardy panující v daném okamžiku. Ačkoli je psychické násilí stále více uznáváno jako forma domácího násilí vyžadující právní ochranu, výslovná povinnost kriminalizovat takové závažné jednání byla poprvé zavedena v roce 2011 Istanbulskou úmluvou, která umožňovala státům učinit výhrady a stanovit namísto toho netrestní sankce (viz čl. 33 a 78 odst. 3 této úmluvy). Soud konstatuje, že Island se na přijetí Istanbulské úmluvy začal připravovat již v roce 2012 přezkumem své právní úpravy, což vedlo k zavedení čl. 218b v roce 2016, tedy dva roky před ratifikací v roce 2018. I když čl. 233 a 233b trestního zákoníku, které byly účinné

před tímto obdobím, nebyly specificky navrženy tak, aby řešily komplexní dynamiku nátlakové kontroly a emocionálního zneužívání v intimních vztazích, Soud opakuje, že Úmluva nevyžaduje, aby státy přijaly konkrétní legislativní přístup. S ohledem na vznikající, avšak dosud nekonsolidovaný, evropský konsensus ohledně kriminalizace psychického násilí v posuzovaném období a na existenci různých právních prostředků nápravy Soud shledává, že zákonný rámec, ačkoli vykazoval prostor pro zlepšení, které Island následně provedl, minimální standardy Úmluvy naplňoval. V této souvislosti je třeba připomenout, že úlohou Soudu je posoudit, zda daná situace představuje porušení Úmluvy, nikoli identifikovat nejlepší praxi v dané oblasti (viz rozsudek ze dne 20. 6. 2019, A. a B. proti Chorvatsku, č. 7144/15, bod 120).

65. Poté, co Soud shledal, že rámec účinný v relevantním období poskytoval prostřednictvím trestního práva adekvátní mechanismy ochrany před domácím násilím (viz Ž. B. proti Chorvatsku, cit. výše, bod 58), musí dále posoudit, zda v rámci tohoto právního rámce vnitrostátní orgány provedly účinné vyšetřování tvrzení stěžovatelky a jakou roli v jeho výsledku mohla sehrát namítaná prodlení.

(ii) Adekvátnost vyšetřování

66. Soud uznává, že případy domácího násilí jsou spojeny s inherentními problémy při dokazování, jelikož k trestným činům dochází v soukromí bez přítomnosti svědků, a tyto problémy se ještě více prohlubují, jsou-li události nahlášeny až po uplynutí značné doby. Ačkoli orgány musí zůstat citlivé ke specifické dynamice domácího násilí, která může vysvětlovat opožděné oznamování, mohou takové prodlevy ovlivnit dostupné důkazy a mohou oprávněně ovlivnit prioritizaci případů ze strany vnitrostátních orgánů. Omezené zdroje a operativní priority však nemohou ospravedlnit excesivní zpoždění při provádění základních vyšetřovacích kroků poté, co byly vnitrostátní orgány vyrozuměny o tvrzených skutečnostech. V každém jednotlivém případě je zásadní otázkou, zda vnitrostátní orgány za daných okolností, včetně načasování podání oznámení, příslušné promlčecí lhůty a rizika ztráty důkazů, prokázaly požadovanou pečlivost.

67. Soud poznamenává, že tvrzení stěžovatelky se týkala událostí, k nimž došlo tři až šest let předtím, než v prosinci 2017 podala trestní oznámení. Uznává, že oběti domácího násilí často váhají s podáním trestního oznámení, dokud neuplyne určitá doba, například až po skončení jejich vztahu s domnělým pachatelem. Ačkoli by takové prodlevy samy o sobě neměly ohrozit nároky obětí, mohou vzhledem ke specifické dynamice domácího násilí přesto ovlivnit důkazní situaci.

68. Soud podotýká, že vyšetřování provedené vnitrostátními orgány bylo komplexní a důkladné. Policie vyslechla jedenáct svědků a shromáždila dostupnou dokumentaci, včetně lékařských záznamů, potvrzení z centra Stígamót a psychologického posudku diagnostikujícího posttraumatickou stresovou poruchu. Skutečnost, že výpovědi svědků spočívaly především v popisu toho, co jim řekla stěžovatelka, a nikoli v přímých pozorováních násilí, odráží běžnou povahu vyšetřování případů domácího násilí, nikoli jakékoli selhání ze strany vnitrostátních orgánů.

69. Pokud jde o tvrzené fyzické násilí, Soud poznamenává, že promlčecí lhůta pro trestné činy podle čl. 217 trestního zákoníku již uplynula v době, kdy stěžovatelka podala své oznámení vnitrostátním orgánům. Vnitrostátní orgány však pouze na základě tohoto její tvrzení okamžitě neodmítly. Místo toho provedly komplexní vyšetřování s cílem zjistit relevantní skutečnosti. Ve světle výpovědi stěžovatelky a shromážděných důkazů nevidí Soud žádný důvod zpochybňovat kvalifikaci tvrzených činů ze strany vnitrostátních orgánů jako spadající pod čl. 217 namísto čl. 218 trestního zákoníku, přičemž na druhý z nich by se vztahovala delší promlčecí lhůta. Vnitrostátní orgány rovněž výslovně zvážily použitelnost čl. 218b trestního zákoníku, který stanoví delší promlčecí lhůtu, než dospěly k závěru, že jej nelze retroaktivně použít na jednání, které nebylo před účinností tohoto ustanovení v roce 2016 kriminalizováno obdobně. Namísto toho, aby se opíraly o procesní překážky nebo přijímaly

ukvapené či neopodstatněné závěry k uzavření vyšetřování (viz X. a ostatní proti Bulharsku, cit. výše, bod 185, a srov. Volodina, cit. výše, bod 98), vynaložily v daném případě vnitrostátní orgány skutečné úsilí ke zjištění skutkového stavu a prozkoumání právně relevantních možností, než rozhodly, že trestní stíhání nebylo možné jak z důvodu uplynutí promlčecí lhůty, tak z důvodu zásady zákazu retroaktivity v trestním právu.

70. Pokud jde o tvrzené sexuální násilí, včetně incidentu v rehabilitační klinice, kde F. P. přiznal, že došlo k pohlavnímu styku, ústřední otázkou byl souhlas. Ačkoli mají státy povinnost trestat a účinně stíhat jakýkoli sexuální akt bez souhlasu, tato povinnost nevylučuje požadavek posoudit důkazy v souladu se standardy vnitrostátního trestního práva, za předpokladu, že tyto samy jsou v souladu s Úmluvou. Na rozdíl od věci M. C. proti Bulharsku (cit. výše, body 177-187), kde vnitrostátní orgány nevyužily dostupné možnosti ke zjištění souvisejících okolností a neposoudily věrohodnost protichůdných výpovědí, policie a státní zástupce v projednávané věci provedli důkladné vyšetřování a vyhodnocení dostupných důkazů než dospěli k závěru, že tyto důkazy nejsou dostatečné k pokračování v trestním stíhání. Tento závěr nelze považovat za svévolný ani za založený na zjevně nepřiměřených předpokladech.

71. Pokud jde o tvrzení stěžovatelky, že vnitrostátní orgány měly zvážit posouzení jednání F. P. podle § 233b trestního zákoníku jako hrubou urážku v rámci blízkých vztahů, Soud poukazuje na to, že její původní oznámení na policii nenaznačovalo, že by se tvrzené jednání týkalo primárně hrubé urážky. Ačkoli stěžovatelka poukazovala na kontrolu a zneužívání, jádro jejího oznámení se týkalo fyzického a sexuálního násilí. Tvrzené psychické násilí bylo nicméně předmětem vyšetřování a stěžovatelka jej vznesla ve svém opravném prostředku ke státnímu zástupci. Po rozhodnutí státního zástupce potvrzujícím zastavení vyšetřování právní zástupce stěžovatelky výslovně poukázal na možnou aplikaci čl. 233b ... Jak však uvedl státní zástupce ve své odpovědi, jeho rozhodnutí bylo založeno na posouzení spisu jako celku a neomezovalo se pouze na kvalifikaci přijatou policií. Jak Soud shledal výše, použitelný právní rámec nevybočoval z minimálních standardů vyžadovaných Úmluvou, pokud jde o kriminalizaci psychického násilí. Soud opakuje, že jeho úlohou není nahrazovat posouzení skutkového stavu nebo vnitrostátního práva vnitrostátními orgány vlastním posouzením, a nevidí žádný důvod, na jehož základě by je mohl kritizovat za to, že ve světle výpovědi stěžovatelky na policii a získaných svědeckých výpovědí dospěly k závěru, že její tvrzení týkající se psychického násilí by nebyla dostačující ani pravděpodobně nevedla k odsouzení.

72. Soud uznává, že v průběhu vyšetřování došlo k prodlení, neboť F. P. byl vyslechnut až v září 2018 a svědci byli vyslechnuti až v období od listopadu 2018 do ledna 2019. Celkem však bylo vyslechnuto jedenáct svědků a vyšetřování bylo dokončeno během čtrnácti měsíců. Délku trvání vyšetřování je třeba posuzovat s ohledem jak na časový charakter tvrzení, tak na rozsah provedených vyšetřovacích úkonů. Soud poznamenává, že prodlení v tomto případě nevedla ke ztrátě důkazů ani ke zmaření jakékoli právní možnosti trestního stíhání. Navíc při určování naléhavosti, s jakou je třeba přistupovat k počátečním vyšetřovacím opatřením, mohly vnitrostátní orgány rozumně upřednostnit ty případy sexuálního nebo domácího násilí, u nichž hrozila ztráta důkazů nebo u nichž bylo pravděpodobnější, že svědci budou mít čerstvé vzpomínky na události.

73. Ačkoli mohly vnitrostátní orgány postupovat rychleji, je třeba posoudit, zda učinily veškerá přiměřená opatření, která měly k dispozici, za účelem zajištění důkazů a zjištění skutkového stavu (srov. rozsudek ze dne 28. 5. 2015, Y. proti Slovinsku, č. 41107/10, body 96 a 99). Soud podotýká, že ačkoli případy domácího zneužívání a sexuálního násilí s sebou přinášejí inherentní obtíže při dokazování, tyto obtíže samy o sobě nesvědčí o systémových nedostacích ani v právním rámci, ani ve vyšetřovacích metodách. V případě stěžovatelky byla neschopnost pokračovat v trestním stíhání důsledkem těchto důkazních obtíží, nikoli jakýchkoli nedostatků v legislativním rámci nebo jakýchkoli nedostatků ve vyšetřování. Ačkoli byl tento výsledek pro stěžovatelku nepochybně tíživý, Soud nemůže dospět k závěru, že byl důsledkem nesplnění pozitivních závazků vnitrostátních orgánů

vyplývající z Úmluvy.

74. Při posouzení vyšetřování jako celku Soud shledává, že navzdory jeho celkové délce splnilo minimální požadavky na účinnost stanovené v čl. 3 a 8 Úmluvy. Vnitrostátní orgány shromáždily a vyhodnotily značné množství důkazů, vyslechlly řadu svědků a dospěly k závěrům, které nebyly ani zjevně nepřiměřené, ani nesvědčily o neochotě vyšetřovat tvrzení o domácím násilí.

(c) Závěr

75. Soud proto konstatuje, že k porušení čl. 3 a 8 Úmluvy nedošlo.

II. TVRZENÉ PORUŠENÍ ČL. 14 ÚMLUVY VE SPOJENÍ S ČL. 3 A 8

76. Stěžovatelka na základě čl. 14 Úmluvy ve spojení s čl. 3 a 8 namítala, že jako žena byla při uplatňování svých práv podle Úmluvy diskriminována. Článek 14 stanoví:

„Užívání práv a svobod přiznaných touto Úmluvou musí být zajištěno bez diskriminace založené na jakémkoli důvodu, jako je pohlaví...“

(...)

B. K věci samé

(...)

2. Posouzení Soudu

(a) Obecné zásady

84. Zásady týkající se diskriminace v souvislosti s domácím násilím jsou v judikatuře Soudu pevně zakotveny (viz rozsudek ve věci Opuz, cit. výše, body 184–191; rozsudek ve věci Volodina, cit. výše, body 109–114; a nedávné shrnutí viz rozsudek ze dne 22. 3. 2022, Y. a ostatní proti Bulharsku, č. 9077/18, bod 122; a rozsudek ze dne 7. 7. 2022, M. S. proti Itálii, č. 32715/19, bod 54). Soud konstatoval, že násilí na ženách, včetně domácího násilí, představuje formu diskriminace. Taková diskriminace může vyplývat nejen z výslovných politik rozdílného zacházení, ale také z faktických situací, v nichž mají obecné politiky nebo opatření nepřiměřeně znevýhodňující dopad na ženy, bez ohledu na diskriminační záměr.

85. Jakmile stěžovatel prokáže, že došlo k rozdílnému zacházení nebo k nepřiměřenému dopadu, je na žalované vládě, aby prokázala jeho odůvodněnost (viz rozsudek velkého senátu ze dne 13. 11. 2007, D. H. a ostatní proti České republice, č. 57325/00, body 177 a 189). Pokud jde o otázku, co představuje *prima facie* důkaz schopný přenést důkazní břemeno na žalovaný stát, neexistují v řízení před Soudem žádné procesní překážky pro přípustnost důkazů ani předem stanovené vzorce pro jeho posouzení (viz Volodina, cit. výše, bod 112). *Prima facie* důkazy o diskriminaci mohou zahrnovat zprávy nevládních organizací nebo mezinárodních orgánů, jakož i statistické údaje dokládající, že obecný postoj orgánů přispěl k vytvoření prostředí příznivého domácímu násilí. Soud shledal porušení čl. 14 v případech, ve kterých bylo systémové selhání při řešení násilí na ženách patrné ze vzorců nedostatečného vyšetřování v řadě případů (viz Vieru proti Moldavsku, cit. výše, bod 129; a rozsudek ze dne 23. 5. 2023, A. E. proti Bulharsku, č. 53891/20, bod 119), kdy přístup vnitrostátních orgánů znamenal promíjení domácího násilí (viz rozsudek ze dne 28. 5. 2013, Eremia proti Moldavsku, č. 3564/11, bod 89; a rozsudek ze dne 2. 3. 2017, Talpis proti Itálii, č. 41237/14, bod 145) a v případech zdokumentovaných nedostatků v úsilí za účelem předcházení a potírání domácího násilí (viz rozsudek ve věci Opuz, cit. výše, bod 200; a rozsudek ze dne 8. 7. 2021, Tkheldze proti

Gruzii, č. 33056/17, body 56–57) nebo přetrvávajících legislativních mezer v ochraně odrážející neochotu orgánů uznat závažnost této problematiky (viz Tunikova a ostatní, cit. výše, bod 129).

86. Pokud jde o statistické důkazy, Soud stanovil, že statistiky, které se při kritickém posouzení jeví jako spolehlivé a významné, mohou postačovat k tomu, aby představovaly *prima facie* důkaz nepřímé diskriminace (viz D. H. a ostatní, cit. výše, body 180 a 187–188). Ne všechny statistické nesrovnalosti však vyvolají domněnku diskriminace. Útržkovité, neúplné nebo neprůkazné statistické údaje nemohou postačovat k prokázání *prima facie* případu, že účinek opatření nebo praxe byly diskriminační (viz rozsudek ze dne 4. 5. 2001, Hugh Jordan proti Spojenému království, č. 24746/94, bod 154; a rozsudek velkého senátu ze dne 16. 3. 2010, Oršuš a ostatní proti Chorvatsku, č. 15766/03, bod 152). V případech, kdy byly statistické důkazy omezené nebo nebyly k dispozici, přihlížel Soud ke zprávám o postojích či praktikách institucí zdokumentovaných vnitrostátními a mezinárodními orgány jako k důkazu nepřímé diskriminace (viz D. H. a ostatní, cit. výše, body 191–193; Oršuš a ostatní, cit. výše, body 153–154; a Opuz, cit. výše, body 193–197).

(b) Uplatnění těchto zásad na projednávanou věc

87. Stěžovatelka namítala systémovou podjatost, přičemž argumentovala tím, že k násilí páchanému na ženách je v právním systému přistupováno rozdílně než k násilným trestným činům páchaným na mužských obětech. Rovněž namítala nepřiměřený dopad uplatňování stejného přístupu k důkazům v případech sexuálního a domácího násilí jako u jiných druhů trestné činnosti. Jelikož stěžovatelka netvrdila individuální diskriminační zacházení, musí Soud posoudit, zda předložila *prima facie* důkazy o systémové podjatosti nebo nepřiměřeném dopadu, které by mohly přenést důkazní břemeno na vládu.

88. Je nesporné, že sexuální a domácí násilí na Islandu postihuje převážně ženy; totéž platí i v dalších členských státech Rady Evropy. Ze statistik předložených stěžovatelkou vyplývá, že drtivou většinu obětí tvořily ženy, zatímco pachatelé byli většinou muži. Skutečnost, že ženy jsou sexuálním a domácím násilím postiženy nepřiměřeně, však sama o sobě neprokazuje, že by to odráželo diskriminační politiku či jednání vnitrostátních orgánů nebo nepřiměřený dopad obecných opatření, a nikoli širší společenský problém.

89. Soud poznamenává, že Island zaujímá přední místo v mezinárodních hodnoceních rovnosti žen a mužů a provedl řadu reforem zaměřených na boj proti sexuálnímu a domácímu násilí, včetně legislativních změn z roku 2016, jimiž byl zaveden čl. 218b, a zřízení specializovaných vyšetřovacích týmů v roce 2018. Ačkoli taková obecná opatření nevylučují možnost diskriminace v praxi, poskytují relevantní kontext pro posouzení, zda zjevné rozdíly vyplývají z diskriminačního záměru či opomenutí.

90. Pokud jde o právní rámec, domácí násilí nebylo až do zavedení čl. 218b v roce 2016 komplexně kriminalizováno, což však samo o sobě neprokazuje ani diskriminační záměr ani účinek. Jak bylo uvedeno výše, předchozí právní rámec nicméně poskytoval různé formy ochrany prostřednictvím ustanovení týkajících se sexuálního násilí, napadení, vyhrožování a hrubého pomlouvání osob v blízkém vztahu, jakož i přísnějších trestů za napadení spáchaná v rámci blízkého vztahu. Reformy z roku 2016 odrážejí odhodlání vnitrostátních orgánů posílit ochranu před domácím násilím a nikoli známky diskriminační lhostejnosti.

91. Soud dále konstatuje, že z projednávané věci nevyplývá, že by se policisté či státní zástupci pokoušeli odradit stěžovatelku od podání oznámení, naznačovali, že je to její vina, nebo projevovali předsudky vůči ženským obětem (viz rozsudek ze dne 27. 5. 2021, J. L. proti Itálii, č. 5671/16, body 129–130; srov. Eremia, cit. výše, body 86–89).

92. Stěžovatelka se snažila prokázat systémovou podjatost a nepřiměřený dopad tím, že odkázala na srovnávací údaje z výročních zpráv státního zastupitelství, z nichž vyplývalo, že míra stíhání v případech sexuálního násilí byla nižší než v případech vražd a fyzických napadení. Uvedla rovněž statistiky centra Stígamót pro oběti sexuálního zneužívání, v nichž byly uvedeny míry stíhání a odsouzení v případech, které tato nevládní organizace řešila. Soud se domnívá, že ačkoli statistické údaje, na které se stěžovatelka odvolávala, mohou naznačovat rozdílné zacházení, je třeba je vykládat s velkou opatrností.

93. Zaprvé Soud konstatuje, že vnitrostátní orgány nezveřejňují statistické údaje o obžalobách a odsouzeních v případech domácího a sexuálního násilí ... Ačkoli mezinárodní monitorovací orgány identifikovaly potřebu zlepšení v tomto ohledu ... nic v projednávané věci nenasměruje tomu, že absence komplexních oficiálních statistik odráží záměrnou lhostejnost k rozšířenému společenskému problému (srov. A. E. proti Bulharsku, cit. výše, bod 120 *in fine*). Je pravda, že neúplná data komplikují posouzení stížnosti stěžovatelky ohledně diskriminace. Samy o sobě však nemohou prokázat diskriminační předpojatost ani účinek. To dále znamená, že útržkovité statistiky, na které se stěžovatelka odvolávala, nemusí poskytovat úplný nebo zcela přesný obraz toho, jak vnitrostátní orgány tyto případy řeší.

94. Zadruhé pokud jde o údaje z výročních zpráv státního zastupitelství, Soud konstatuje, že nižší míra stíhání v případech sexuálního násilí ve srovnání s případy vražd a fyzických napadení může být vysvětlena objektivními faktory, které nesouvisí s diskriminačními postoji či účinky. Případy vražd a fyzického napadení, které stěžovatelka uvádí pro srovnání, se častěji týkají incidentů na veřejnosti, kde jsou přítomni svědci a/nebo existují forenzní důkazy. Důkazní situace v těchto případech se podstatně liší od té v typických scénářích sexuálního nebo domácího násilí, kde k incidentům obvykle dochází v soukromí bez přítomnosti svědků. Mohou také chybět fyzické důkazy, zejména pokud oběti incidenty nehlásí okamžitě nebo nevyhledají lékařskou pomoc. Zjištění skutkového stavu často závisí na protichůdných výpovědích oběti a pachatele. Tyto inherentní problémy při dokazování, které jsou společné pro případy sexuálního a domácího násilí ve všech jurisdikcích, mohou ovlivnit míru stíhání a odsouzení bez toho, aby nutně odrážely diskriminaci. Z tohoto důvodu může být zavádějící srovnávat hrubé míry stíhání u různých kategorií trestných činů, aniž by se zohlednily specifické charakteristiky a okolnosti každého typu případů. Statistické důkazy srovnávající různé typy trestných činů proto postrádají nezbytnou konkrétnost, která by Soudu umožnila určit, zda je pozorovaná nerovnost v mírách trestního stíhání způsobena inherentními charakteristikami trestných činů, nebo předpojatostí či nerovným účinkem.

95. Zatřetí ačkoli statistiky, na které se stěžovatelka odvolávala, ukazují, že ženy tvoří většinu obětí sexuálního a domácího násilí, neprokazují, že by případy týkající se mužských obětí sexuálního napadení nebo domácího násilí byly vnitrostátními orgány posuzovány odlišně nebo vedly k odlišné míře trestního stíhání. Vzhledem k tomu, že nejsou k dispozici podrobnější údaje ilustrující, jak jsou srovnatelné důkazní situace řešeny na základě pohlaví oběti, nemůže Soud dospět k závěru, že statistiky odrážejí předpojatou praxi nebo vyplývají z nerovnosti založené na pohlaví při uplatňování na první pohled neutrálních opatření.

96. Soud již dříve shledal porušení čl. 14 v případech, kdy statistické důkazy byly součástí širšího vzorce prokazujícího systematické selhání vnitrostátních orgánů. Ve věci Opuz byly oficiální statistiky týkající se násilí na ženách spojeny se zprávami Amnesty International a dalších organizací, které dokumentovaly postoje společnosti tolerující násilí na ženách – postoje, které často sdíleli i soudci a vyšší úředníci. Ve věci A. E. proti Bulharsku byly statistiky posuzovány společně s dokumentovanými vzorci neadekvátního vyšetřování ve více případech před Soudem. Naproti tomu v projednávané věci jsou předloženy omezené statistické důkazy bez odpovídající dokumentace institucionálních postojů nebo systematických vzorců diskriminace.

97. Pokud jde o zbývající námitky stěžovatelky na podporu jejího *prima facie* případu předpojatosti nebo nepřiměřeného dopadu, Soud opakuje, že výše dospěl k závěru, že vyšetřování jejího případu bylo komplexní a důkladné a dostatečně prozkoumalo všechny relevantní právní možnosti. Soud dále poznamenává, že vnitrostátní orgány reformovaly trestní zákoník v souladu s vyvíjejícími se mezinárodními standardy a zavedly řadu dalších opatření na ochranu obětí sexuálního a domácího násilí, včetně přijetí zákona o zákazu přiblížení a vykázaní z domova, zavedení specifických vyšetřovacích protokolů, politiky prioritizace, posuzování rizik, specializovaného školení policie a státních zástupců a koordinace se zdravotnickými a sociálními službami. Ačkoli se účinnost těchto opatření může lišit, svědčí o institucionálním odhodlání řešit sexuální a domácí násilí, nikoli o systematickém přehlížení ženských obětí.

98. Pokud jde o argument stěžovatelky, že uplatnění stejného standardu dokazování na případy sexuálního nebo domácího násilí jako na jiné násilné trestné činy nezohledňuje jejich specifickou povahu, Soud konstatuje, že ačkoli mohou být žádoucí zvláštní vyšetřovací postupy a další opatření přizpůsobená potřebám obětí sexuálního a domácího násilí, a vnitrostátní orgány je skutečně zavedly s různou mírou úspěchu ... Úmluva v takových případech nevyžaduje použití odlišného standardu dokazování.

99. Stěžovatelka rovněž tvrdila, že orgány systematicky opomíjely důkazy specifické případům sexuálního a domácího násilí, jako jsou psychologické posudky a výpovědi svědků o událostech před a po předmětných incidentech. Soud však opakuje, že neshledal žádné náznaky toho, že by tyto důkazy byly opomíjeny nebo jim nebyla přikládána náležitá váha. Skutečnost, že tyto důkazy nebyly vždy považovány za dostatečné nebo za důkazy, které by mohly zajistit odsouzení, zejména při zohlednění práva na obhajobu a presumpce nevinu, není známkou diskriminace.

100. Zbývá posoudit tvrzení stěžovatelky, že vyšetřování případů domácího násilí se vyznačovala systematickými průtahy. Ačkoli průtahy ve vyšetřování a problémy s implementací mohou naznačovat institucionální nedostatky, které je třeba napravit, v tomto případě nic nenasvědčuje tomu, že by byly způsobeny předpojatostí na základě pohlaví nebo nepřiměřeným dopadem, a nikoli omezenými zdroji, které obecně ovlivňují trestní vyšetřování. V tomto ohledu Soud také bere na vědomí politiku prioritizace přijatou orgány a přidělení dodatečných zdrojů na zlepšení vyřizování případů v návaznosti na množství nových oznámení v letech 2017–2018, což svědčí o uznání a odhodlání řešit jakékoli operativní problémy ...

101. Soud uznává specifické obtíže spojené s trestním stíháním případů sexuálního a domácího násilí a význam zajištění účinné ochrany pro oběti. Tyto obtíže, které jsou běžné v mnoha jurisdikcích, však samy o sobě nemohou zakládat *prima facie* případ diskriminace, pokud neexistují důkazy o znevýhodňujícím zacházení nebo nepřiměřeném dopadu. Ačkoli stěžovatelka vznesla obavy ohledně sběru údajů, které si zaslouží pozornost orgánů, omezené statistické důkazy, které předložila, nestačí k prokázání *prima facie* důkazu o systémové podjatosti nebo nepřiměřeném dopadu. Navíc pozorování mezinárodních monitorovacích orgánů, ačkoli identifikuje oblasti ke zlepšení, nenaznačuje existenci institucionálních postojů nebo praktik, které by svědčily o diskriminačním zacházení s ženskými oběťmi domácího násilí (srov. D. H. a ostatní, cit. výše, bod 192; Oršuš a ostatní, cit. výše, bod 154; a Opuz, cit. výše, bod 197). S přihlédnutím k různým legislativním a politickým opatřením přijatých vnitrostátními orgány k boji proti sexuálnímu a domácímu násilí, k předcházení beztrestnosti a k ochraně obětí Soud shledává, že stěžovatelka dostatečně neprokázala *prima facie* případ systémové podjatosti nebo nepřiměřeného dopadu, který by mohl přenést důkazní břemeno na stát.

102. K porušení čl. 14 Úmluvy ve spojení s čl. 3 a 8 tedy nedošlo.

VÝROK

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *Prohlašuje* stížnost za přijatelnou;
2. *Rozhoduje*, že nedošlo k porušení čl. 3 a 8 Úmluvy;
3. *Rozhoduje*, že nedošlo k porušení čl. 14 Úmluvy ve spojení s čl. 3 a 8.

(...)

(Zpracovala: Mgr. Jana Zápotocká)